այնպես որ դժուար է նախատեսել գլխավոր ծայի սկսած դժուար գործի աջող վախճանը:

Լօրդերի ժողովի մեծամասնութեան ապաջնորդ մարկիզ Սալիսբիւրի չը վախեցաւ այն դժուարութիւններից, որոնց ծագիլը կարող է վտանգաւոր լինել լօրդերի ժողովի համար: Ան հասկացաւ, որ այդպես վարվելով, լօրդերը իրանց յոյսը դրել էին համայնքների ժողովի կալուածատէր անդամների վրա, որոնք ակամայից հնազանդվել էին գլխաւորներին: Դժուար է գուշակել, թէ միևնոյն ութերութիւնը ինչպես գուցա կը գայ իր ծանր գրութենից: Այնուամենայնիւ է միայն, որ Իռլանդիայի մէջ հանգստութեան վերականգնելը յետաձգված է մինչև համայնքների ժողովի գործունէութեան հետևեալ շրջանը, եթէ կառավարութեան և լօրդերի ժողովի մէջ փոխադարձ գիջումների վրա հիմնված համաձայնութիւն չի կայանայ:

ԹԻՒՐՔԻԱ

„Polit. Corresp.“ լրագրի Թրեակից հաղորդում է կ. Պօլսից հետևեալը: Վերջին պետական գործը գլխաւորապես ուղղված էր նախկին սուլթան Մուրադի դէմ, որի մասնաւոր ընդունակութիւնները հետզհետէ լաւանում են և յաժմեան սուլթանը հաւատացած է, որ Մուրադ կամ նրա մոյրը գաւադրութիւններ են կազմում, կամ գաւադրիչների գործիքներ են: Միահատփաշայի դէմ ուղղած մեղադրական ակտի մի մասը այնուհետև էր գործնում, որ սուլթան Մուրադ և նրա մոյրը գլխաւորապես մեղաւոր էին Արգուլ-Ազիզի սպանութեան մէջ: Բացի այդ Մահմուդ-Դամադ և Նաւրի փաշան մահուան պատժի սպառնալիքներից սոիսպված մի գօկումենտ ստորագրեցին, որի մէջ ասված է, թէ նրանք հրաժարեցին սպանել Արգուլ-Ազիզին Մուրադի կարգադրութեան համեմատ: Իսկոյն ենթադրեցին, որ գործը գրաւով չի վերջանայ: Պալատի մէջ մի նոր քննութիւն ըսկսվեց, որից երևաց, թէ Մուրադ, պահպանի զինուորներին կաշառելով, նրանց նամակներ էր տալիս իր կուսակիցների մասնաժողովին հասցնելու համար:

Բացի այդ յայտնվել են հետևեալ մանրամասնութիւնները: Սուլթան Մուրադի խելագարութենից յետոյ երբ միհիսարների խորհուրդը վճռեց նոր սուլթան ընտրել, Միահատ-փաշա Արգուլ-Համիդին առաջարկեց թիւրքիայի գահը այն պայմանով, որ նա իշխանութիւնը Մուրադին վերադարձնի, եթէ նա առողջանայ: Արգուլ-Համիդ առաջ մերժեց այդ պայմանը, բայց երբ Միահատ-փաշա սպառնաց, որ միհիսարների խորհուրդը այդ դէպքում նրա եղբօրը կընարի, նա իր բարեկամների խորհրդով ընդունեց Միահադի առաջարկութիւնը և ի գօկումենտ ստորագրեց, որ վերոյիշեալ բովանդակութիւն ուներ: Արգուլ-Համիդի գահ բարձրանալուց յետոյ Միահատ-փաշա եւ բօղա աքսորվեցաւ, որովհետև չը կամեցաւ վերադարձնել այդ գօկումենտը և յայտնեց, թէ նա մնացել է Բ. Դրան արխիվի մէջ: Վերջին գաւասանի նպատակն էր Մուրադի վարկը վերջնականապես ոչնչացնել և հասարակական կարծիքի առաջ:

ՆԱՄԱԿ ԹԻՒՐՔԻԱՑԻՑ

կ. Պօլիս, 5 օգոստոսի

Այսօր կարողացայ հիւր լինել պատրիարքի սեփական տանը խաս-քէօյ, որ մէկ ժամվայ ճանապարհ է չգնացած իմ կեցած տեղից. պատրիարքարանի մէջ յաճախողների բազմութիւնից հնարք չը կայ մարդավարի կերպով մի քանի վրա խօսել: Պատրիարքին սովորականից աւելի զուարթ և առողջ գտայ. «Երևի ուրախալու լուրեր կան մեր խնդրի վերաբերմամբ, սրբազան», նկատեցի նորան.—«Ոչնչ», եղաւ քաղծեցի պատասխան.—«Ձեզ վրա է երեսս ադդ»: Սորանով ուզում եմ ցոյց տալ թէ մինչև որ աստիճան կապված է ներսէսի բարեկական և մասնագիտութեան հետ հայոց խնդրի հոգը: Պատրիարքը ցոյց տուաւ մի նամակ, որը հէնց նոր էր ստացել վիէննայի մէջ գիտնականին լեզուով տպարակվող «Journal d'Orient»-ի խմբագրապետից, որը խոստանում է պատրիարքին նոյն ազդու ընթացքը ի պաշտպանութիւն հայոց գործի, յարուցանել անընդհատ, եթէ միայն իր լրագիրը «խրախոյս գտնէ» «de la part de la nation de sa Béatitude».—Ահա յիշեալ լրագրի սեփական խօսքերը.—«Ո՛չ, սորան ինչ պիտի արած հարցրեց կրօնաւոր դիւցազը մտածողութեամբ.—«Ի հարկէ հարկաւոր է կամ խրմիթդ ծախես և մի երկու հազար բուլ ուղարկես հայերի օգնան կանգնող լրագրին կամ թէ մի երկու հարիւր հատ բաժանորդ գտնես»—«Ո՛չ, յետոյ, ոչն է աւելի հեշտը» հարցրեց պատրիարքը նոյն զուարթ դէմքովը—«Ի հարկէ հեշտ ուտելդ ծախելն է, քան թէ կ. Պօլսի հայերից երկու բաժանորդ գտնելը մի եւրօպական լրագրին, որը հայոց օգտին է ուզում լինել երկու—երեք հարիւր աւելի բաժանորդ ունենալով հայերից.—«Ո՛չ, ծանր է բարեկամ...» եղան անառարկելի ազգի արժանալից առաջնորդի խօսքերը:

Այս ամենից յետ ինչն ըստ ինքեան ծագում է հարց վիէննայի լրագրին ուսանողաց կողմից յուժանորդ գրվելուս: Ես յիրաւի, դիցուք թէ պ. Դիւլօրիէն լինելով մի մանագէտ լեզուագան, որին լրագիր ունենալը հարկաւոր է աւելի զանազան գիտնական և հնագիտական հարցեր վրճռելու համար, քան թէ օրական ընթացիկ հարցերի, դիցուք թէ ասում եմ, պ. Դիւլօրիէի սպագայ լրագիրը չատ օգուտներ կարողացաւ ունենալ հայոց ազգի անունը եւրօպացւոց արծարծելու համար, բայց եթէ պահան խրախոյսի և համակրանաց է արժան մի լրագիր, որը արդէն հիմնված է, ունէ ազդեցութիւն և պարագայում է մինչև օրական և հերթական հարցերով, կրկնում եմ կովկասի հայերը. ոչնչ մի քանի ամսվայ մէջ միայն «Մշակի» խմբագրատունն 42 հազար բուլ թափեցին Հայաստանի իրանց թանգագին արիւնակիցների կեանքը փրկելու համար, արդեօք նոյն նուիրատու բազմութիւն ազնիւ հայերը պիտի անտարբեր մնան վիէննայի ազնուի յայտնի մի լրագրին, որին կարծես երկինքն է ուղարկել հայոց ներկայի և ապագայի հարցերը պաշտպանելու համար մի այնպիսի տէրութեան և մայրաքաղաքի մէջ, որի ազատութեան և չանախդրոշեիան վրա ոչ ոք եւրոպական կաբինետներից չէ կարող կասկած անգամ ունենալ: Ուրեմն, ոչնչ սորակոյս չը կայ որ պատրիարքի յոյսը ի դերև չը պիտի գտնը գայ վիէննայի հայոց օգտին օգնելու վերաբերմամբ, որը á propos ասած մեր տէրութեան չասերին անհնարին չէ դիպչում, այլ ընդհակառակը չատ համակրանքով է վերաբերվում. այսպիսի մի ուշադրութիւն մի ազատական լրագրի կողմից դէպի ուսուց քաղաքականութիւնը լուսարկ ոչ պակաս օգուտ է և հաճելի մեր տէրութեան համար, որը այս պատճառով բնական չասերին